

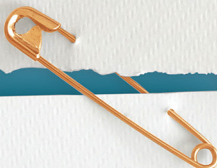
Women's
Prize for
Fiction
2013

A. M. HOMESOVÁ

KÉŽ JE NÁM

ODPUŠTĚNO

HOST

„Kéž je nám odpuštěno“ — zaklínadlo, modlitba, naděje, že z toho všeho nakonec vyjdu živý. Taky se vám někdy stalo, že jste si říkali — dělám to snad všechno schválně? Že vždycky všechno nakonec posezu a ani nevím proč?

Chcete znát můj recept na katastrofu?

Varovné znamení — loňská oslava Dne díkůvzdání u nich doma. Dvacet až třicet lidí u stolů, které se táhly z jídelny do obývacího a končily až u piana. On seděl v čele stolu, šťoual si párátkem ze zubů kousky krocaního masa a mluvil o sobě. Sledoval jsem ho, kdykoli jsem nesl z kuchyně nebo do kuchyně další talíř a máčel si konečky prstů v nepopsatelných břečkách — brusinková omáčka, zbytky sladkých brambor a cibulek, chrupavky. S každou další cestou z jídelny do kuchyně jsem ho nenáviděl o něco víc. Vracel se mi každý jeho prohřešek z dětství, počínaje jeho narozením. Přišel na svět jedenáct měsíců po mně. Zpočátku byl neduživý, protože měl nedostatek kyslíku, takže se všechno točilo kolem něho. A od té doby, přestože jsem mu neustále říkal, jak je hrozný, se pořád choval, jako by byl darem z nebes. Dali mu jméno George. Rád si říkal Geo, protože to znělo zajímavě, vědecky, matematicky. Já jsem mu říkal Geoda, protože to slovo označuje duté místo v hornině. Jeho nadpozemské sebevědomí, božská hlava s nahoru vyčesanou blondátou kšticí odjakživa přitahovaly pozornost, vzbuzovaly v lidech dojem,

že George něco ví. Často se ho ptali na jeho názor, chtěli s ním spolupracovat, ale já jsem na něm nikdy žádné kouzlo neviděl. Když mi bylo jedenáct a jemu deset, přerostl mě a byl i silnější a urostlejší. „Nemáš ho s řezníkem?“ vtípkoval občas otec, ale nikdo se tomu nesmál.

Nosil jsem těžké talíře a podnosy, hrnce upatlané od zbytků večeře, a nikdo si nevšiml, že je potřeba pomoci. Ani George, ani jeho dvě děti, ani jeho směšní přátelé, což byli vesměs jeho podřízení — hlasatelka počasí a pár moderátorů, kteří tam prkenně seděli s natuženými účesy jako barbíny a kenové. Ani moje čínsko-americká manželka Claire, která krocana nesnáší a nikdy nás nezapomene upozornit, že v její rodině se na Den díkůvzdání podává pečená kachna s lepivou rýží. Georgeova žena Jane byla od rána na nohou — uklízela, vařila a teď seškrabovala do obrovského odpadkového koše kosti a zbytky.

Když vydrhla talíře, naskládala všechno nádobí na hromadu a začala namáčet mastné stříbrné hrnce do horké vody plné saponátové pěny. Letmo na mě pohlédla, odhrnula si vlasy z čela a usmála se. Šel jsem pro další nádobí.

Podíval jsem se na jejich děti a představil si je v šatech z doby Otců poutníků, v černých botách s přezkami, jak vykonávají domácí práce, třeba jak tahají těžké džbery s mlékem. Dvanáctiletý Nathaniel a jedenáctiletá Ashley seděli u stolu shrbení, skoro schoulení, jako by je do křesel někdo nalil, jako by ani neměli páteř, s očima přilepenýma k displejům mobilů. Nejspíš psali esemesky přátelům, které v životě neviděli, nebo zabíjeli digitální příšery. Byli neskuteční, bez osobnosti, nepřítomní — a s výjimkou prázdnin opravdu nepřítomní byli. Poslali je do internátních škol ve věku, který by většina lidí považovala za příliš nízký. Jane kdysi poznamenala, že to bylo z nutnosti — letmo se zmínila o potížích s učením a o tom, že doma se děti nemůžou rozvíjet tak, jak by bylo potřeba. Naznačila, že kvůli nepředvídatelným výkyvům Georgeových nálad pro ně domov není ideálním útočištěm.

Někde v pozadí marně soupeřily o pozornost dvě televize. V jedné běžel fotbal a v druhé starý hraný film s gorilou v hlavní roli.

„Patřím firmě tělem i duší,“ vykládá zrovna George. „Dělám v naší společnosti ředitele zábavných pořadů. Musím neustále sledovat, co se děje, čtyřicet hodin denně.“

Televizi má George v každé místnosti. Pravým důvodem je, že nedokáže být sám, dokonce ani v koupelně.

Taky se zjevně neobejde bez neustálého ujišťování o vlastní úspěšnosti. Někdo z jeho pracovny vynesl více než desítku zlatých sošek Emmy a nenápadně je rozestavil po celém bytě, kde je vhodně doplňovaly zarámované citáty a ocenění vychvalující Georgeovu schopnost rozumět populární kultuře a vracet nás k sobě samým, byť ve formátu známém jako půlhodinový sitcom nebo stručné zprávy.

Uprostřed stolu stál tác s krocánem. Natáhl jsem se své ženě přes rameno a tác zvedl — byl těžký a začal se naklánět. Zuby nehty jsem se snažil neztratit balanc, což se mi podařilo, takže jsem v druhém předloktí udržel i kastrol s růžičkovou kapustou na slanině.

Krocana, který se z nějakého důvodu považuje za „rodinné stříbro“, potřeli bylinkami a nechali uležet, ukolébali ho, takže si snad mohl myslet, že to není tak špatné mít při každoroční hostině uříznutou hlavu a zadek nacpaný nádivkou a brusinkami. Tenhle pták byl vykrmen za bohulibým účelem, s vědomím konkrétního dne, kdy na něj dojde.

Stál jsem v kuchyni a obíral zbylé maso. Jane myla nádobí, ruce v jasně modrých rukavicích ponořené do mastné vody. Měl jsem ruce uvnitř krocana, vytahoval ještě teplé kousky nádivky a cpal si je do pusy. Jane se ke mně otočila. Stál jsem tam s mastnou pusou a prsty zabořenými do místa, kde by krocán mohl mít erotogenní zónu, pokud něco takového u ptáků existuje. Jane vytáhla ruce z vody, došla ke mně a dala mi pusou. Ne takovou tu kamarádkou. Tenhle polibek byl navážno, vlhký a plný touhy. Bylo to děsivé a nečekané. Pak si sundala rukavice,

odhodila je a vyšla z kuchyně ven. Držel jsem se kuchyňské desky a mastnými prsty ji křečovitě svíral.

Podával se moučník. Jane se zeptala, jestli chce někdo kávu, a vrátila se do kuchyně. Šel jsem za ní jako pes. Chtěl jsem ještě.

Ignorovala mě.

„Ty mě ignoruješ?“ zeptal jsem se.

Neřekla nic a pak mi podala kávu. „Nemůžeš mi prostě dopřát malinké potěšení? Něco, co dělám jenom pro sebe?“ Odmlčela se. „Chceš tam mlíko a cukr?“

Od Díkůvzdání do Vánoc a od Vánoc do Nového roku jsem nedokázal myslet na nic jiného než na to, jak George šuká Jane. Představoval jsem si George na ní, nebo výjimečně, pro změnu, pod ní. Jednou jsem si dokonce naprosto absurdně představoval, jak si ji bere zezadu a oči má přitom upřené na malinkou televizi na zdi, kde v dolní části obrazovky běží nepřetržitý řetízek zpráv. Nemohl jsem na to přestat myslet. Byl jsem přesvědčený, že navzdory svému šarmu a profesním úspěchům George v posteli za moc nestojí a že všechno, co o sexu ví, má z časopisů, kterými potajmu listuje při kadění. Myslel jsem na to, jak můj bratr šuká svoji ženu — neustále. Kdykoli jsem spatřil Jane, tak mi ztvrđnul. Nosil jsem volné, nařasené kalhoty a dvojité žokejské boxerky, abych svoje pro-radné nadšení skryl. Tahle snaha ovšem vedla jediné k tomu, že jsem byl celý vyboulený a vypadalo to, že jsem přibrál.

Jane volá jednoho večera na konci února, okolo osmé. Claire je ještě v práci — jako ostatně pořád. Jiný chlap by měl podezření, že mu žena zahýbá. Já si prostě říkám, že Claire je chytrá.

„Potřebuju pomoci,“ řekne Jane.

„Neboj se,“ vyhrknu ještě dřív, než se dozvím, o jakou pomoc jde. Představuju si, jak Jane stojí u kuchyňského telefonu a okolo těla má omotanou kroucenou šňůru.

„George je na policii.“

Letmo pohlédnu z okna na newyorské panorama. Náš dům je ohavná poválečná budova z bílých cihel, naprosto nezajímavá. Byt má ale široká okna a je vysoko. Na malé terase jsme si kdysi dávali ranní topinku. „Provedl něco?“

„Vypadá to tak,“ říká. „Mám si pro něj přijet. Nemohl bys to udělat ty? Nemohl bys bráchu vyzvednout?“

„Neboj se,“ opakuju jako robot.

Za pár minut už mířím z Manhattanu na venkov, do Westchesteru, kde George a Jane bydlí. Z auta volám Claire; ozve se hlasová schránka. „George má nějaký trable, musím ho odvézt domů. Už jsem večerel — nechal jsem ti něco v lednici. Ještě se ozvu.“

Rvačka. To je první věc, která mě cestou na policii napadá. George to má v sobě odjakživa — atomovou reaktivitu, která dřímá pod povrchem, dokud ji něco nespustí. Pak George vybuchne, převrátí stůl, napálí pěstí do zdi... Nejednou jsem se stal terčem jeho frustrace já — vši silou po mně zezadu mrskl baseballový míček, praštil mě do ledvin a srazil na zem, u babičky v kuchyni mě prohodil skleněnými dveřmi, abych si nezval poslední kus koláče dřív než on. Takže teď předpokládám, že si po práci zašel na skleničku a někoho zmydlil.

Třiatřicet minut poté vypínám motor před venkovskou policejní stanicí, bílou plechovou krabicí ze sedmdesátých let. Uvnitř mi padne do oka kalendář s prsatými slečnami, který by na policejní stanici nejspíš viset neměl, a dóza s cucavými bonbony. Podaří se mi zakopnout o jeden ze dvou plechových stolů, který zarachotí, jako když se srazí dvě auta, a převrhnou přitom plechovku dietní limonády Dr. Pepper. „Jsem bratr toho člověka, jehož ženě jste volali,“ hlásím. „Přijel jsem vyzvednout George Silvera.“

„Vy jste jeho bratr?“

„Ano.“

„Volali jsme jeho ženě, vyzvedne ho.“

„Ona mě ale požádala, abych pro něj přijel já.“

„Chtěli jsme ho převézt do nemocnice, ale nedal si říct. Pořád opakoval, že je nebezpečný, že ho máme odvézt do města a dát pod zámek a že bude mít utrum. Já osobně si myslím, že potřebuje doktora. Z něčeho takového člověk těžko vyvázne bez újmy.“

„Takže se porval?“

„Měl bouračku, ošklivou. Nezdá se, že by byl pod vlivem alkoholu. Dechová zkouška byla v pořádku a podrobil se i testu moči, ale stejně by ho měl vidět doktor.“

„Bylo to jeho zavinění?“

„Projel na červenou a naboural do minivanu. Muž byl na místě mrtvý, žena v okamžiku nehody ještě žila. Seděla vzadu s klukem, ten to přežil. Záchranáři ji vyprostili hydraulickými nůžkami, ale na místě zemřela.“

„Z auta vypadly její nohy,“ dodává někdo ze zadní kanceláře. „Kluk je na tom obstojně. Přežije to,“ říká mladší z policistů. „Váš bratr je vzadu, přivedu ho.“

„Je obviněný z trestného činu?“

„Zatím ne. Bude se to vyšetřovat. Kolegové na místě činu říkali, že byl v šoku. Odvezte ho domů, sežeňte doktora a právníka — tyhle věci se můžou vyvinout dost nehezky.“

„Nechce jít,“ oznamuje mladší policista.

„Řekni mu, že tu pro něj nemáme místo,“ říká ten starší. „Pohroz mu, že se tu za chvíli objeví opravdoví zločinci, a jestli hned teď nevyleze, udělají z něj v noci fašírku.“

George se celý rozčuchaný objeví ve dveřích. „Co tu děláš?“ ptá se.

„Volala mi Jane a navíc jsi měl auto ty.“

„Mohla přijet taxíkem.“

„Je pozdě.“

Vedu George tmou přes malé parkoviště. Mám neodbytný pocit, že ho musím vést za loket — nejsem si jistý, jestli mu

chci zabránit v útěku, nebo ho jen podpírám. George každopádně neprotestuje a nechá se vést.

„Kde je Jane?“

„Doma.“

„Víš, co se stalo?“

Vrtím hlavou.

„Bylo to strašný. Pamatuju si jenom světla semaforu.“

„Viděl jsi červenou?“

„Asi jo, ale vůbec mi to nedávalo smysl.“

„Jako že se tě to netýkalo?“

„Jako že nevím.“ Nastoupí do auta. „Kde je Jane?“ ptá se znovu.

„Doma,“ odpovídám. „Připoutej se.“

Když vjíždíme před dům, reflektory auta osvětlí dům a já v kuchyni zahlédnu Jane s hrnkem kafe.

„Jsi v pořádku?“ ptá se, když vejdeme dovnitř.

„To asi těžko,“ řekne George a vyloží obsah kapes na kuchyňskou linku. Sundá si boty, ponožky, kalhoty, trenky, bundu, košili a nátělník a všechno nacpe do odpadkového koše.

„Dáš si kafe?“ ptá se Jane.

George stojí uprostřed kuchyně nahý a se skloněnou hlavou, jako by něco poslouchal.

„Kafe?“ zeptá se Jane znovu a zamává hrnkem.

George mlčí. Projde jídelnou a obývánkem a nahý se potmě posadí na židli.

„Porval se?“ říká Jane.

„Měl bouračku. Měla bys zavolat do pojišťovny a právníkovi. Máte nějakého právníka?“

„Georgi, máme právníka?“

„Je to nutný? Jestli jo, zavolej Rutkowskému.“

„Něco s ním není v pořádku,“ říká Jane.

„Usmrtil lidi.“

Je ticho.

Jane nalije Georgeovi hrnek kávy a spolu s utěrkou mu ho donese do obývacího pokoje. Položí mu utěrku přes genitálie, jako by mu na klín dávala jídelní ubrousek.

Zazvoní telefon.

„Neber to,“ říká George.

„Haló?“ říká Jane.

„Je mi líto, právě není doma, můžu něco vyřídit?“ Jane naslouchá hlasu ve sluchátku.

„Ano, slyším vás a je mi to naprosto jasné,“ řekne a zavěsí. „Chceš něco k pití?“ zeptá se neadresně a pak nalije sama sobě.

„Kdo to byl?“

„Přítel té rodiny,“ řekne a zjevně má na mysli rodinu, která zahynula.

George sedí na židli a má zakryté intimní partie. V ruce opatrně drží hrnek. Najednou se pod ním začne tvořit loužička.

„Georgi,“ říká Jane úpěnlivě, když uslyší kapání, „máš nehodu.“

Stará fenka Tessie se zvedne z pelechu, dojde k nám a přičichne k loužičce.

Jane běží do kuchyně a vrací se s rolí papírových utěrek. „Vylízala by to rovnou z podlahy,“ říká.

Celou tu dobu má George bezvýrazný pohled. Připomíná prázdnou slupku kůže, kterou po sobě zanechal nějaký ještěr. Jane mu vezme z rukou kávu a podá ji mně. Stáhne Georgeovi z klína mokrou utěrku, pomůže mu vstát a papírovými ubrousky mu otře zezadu stehna a zadek. „Pojď, půjdeme nahoru.“

Dívám se, jak stoupají po schodech. Sleduju tělo svého bratra — ochablé, s lehce vystouplým břichem, kyčle, pánev, plochý zadek, všechno tak bílé, že to ve tmě skoro svítí. Když jsou skoro nahoře, mezi nohama zahlédnu jeho svěšený nafialovělý pytlík, který se při chůzi komíhá jako starý lev.

Sedám si na gauč. Kde je moje žena? Copak Claire vůbec nezajímá, co se stalo? Nedívá se, proč nejsem doma?

V místnosti to páchne močí. Mokrý papírové utěrky stále leží na podlaze. Jane se nevrací, aby louži vytřela. Udělám to sám a znovu si sednu na gauč.

Zírám ve tmě na domorodou masku s konopnými vlasy, ptačím pérem a korálky, kterou dovezl Nat ze školního výletu do Jižní Afriky. Neznámá tvář masky na mě hledí, jako by někomu patřila, jako by mi chtěla něco říct, a její mlčení mě drtí.

Nesnším tenhle obývací. Nesnším tenhle dům. Chci domů.

Píšu Claire textovku a vysvětluju, co se stalo. Odepisuje: „Využila jsem toho, že nejsi doma, a zdržela jsem se v práci. Myslím, že bys tam měl zůstat přes noc, kdyby se to zhoršilo.“

Poslušně si tedy ustelu na gauči a balím se do malé, podivně čpící přikrývky. Tessie si ke mně vyskočí a zahřívá mi nohy.

Ráno mě probudí vzrušené telefonní hovory a z faxu leze kopie policejního protokolu. Máme George odvézt do nemocnice, kde se doktoři pokusí něco najít, nějakou neviditelnou příčinu, která by ho zbavila odpovědnosti.

„Jsem snad hluchej, nebo co se tu ksakru děje?“ ptá se George.

„Georgi,“ říká Jane zřetelně, „musíme do nemocnice. Sbal si tašku.“

A on poslechne.

Řídím já. George sedí vedle mě. Na sobě má ošoupané manšestráky a flanelovou košili, kterou nosí už asi patnáct let. Je špatně oholený.

Jedu opatrně, protože se bojím, že jeho klid může každou chvíli přejít ve výbuch hněvu, že mi může strhnout volant. Pásy v autě jsou ale dobré, brání prudkým pohybům.

„Šla Nanyňka do zelí, do zelí, do zelí, natrhala lupení...“ začne zpívat George. „Přišel na ni Pepíček, rozšlapal jí košíček. Ty ty ty, ty ty ty, ty to budeš platiti.“

„Dej si pozor,“ říká mi pak, „nebo dostaneš, o co sis kole- doval.“

Na pohotovosti jde Jane k přepážce s údaji o pojištění a zprávou od policie a vysvětluje, že její manžel se včera stal účastníkem osudné dopravní nehody a podle svědků vypadal dezorientovaně.

„Tak to nebylo,“ vyštěkne George. „To zkurvený esúvéčko přede mnou vypadalo jako nějaký bílej mrak, neviděl jsem přes něj ani kolem něj, nezbývalo mi nic jinýho než proletět skrz něj jako přes nějakou hliníkovou přepážku nebo nějakej zsranej bílej polštář. Vyletěl airbag, vyrazil mi dech, a když jsem se konečně vyhrabal ven, uviděl jsem lidi v tom druhým autě slisovaný jako nějaký lasagne. Kluk na zadním sedadle pořád vriskal. Měl jsem chuť dát mu pěstí, jeho máma na mě zírala a oči jí lezly z důlků.“

Zatímco George mluví, zezadu se vynoří dva chlapi jako hora a blíží se k němu. Neví, co se na něj chystá. Popadnou ho. George je ale silný, začne se s nimi prát.

Potom George vidíme až v kóji na jipce, ruce a nohy má připoutané k lůžku.

„Víte, proč jste tady?“ ptá se ho doktor.

„Měl jsem špatnou trefu,“ říká George.

„Pamatujete si, co se stalo?“

„Nejspíš na to nikdy nezapomenu. Asi v půl sedmé jsem odešel z práce a jel domů. Pak jsem si řekl, že se někde najím, což normálně nedělám, ale byl jsem grogy, to přiznávám. Neviděl jsem ji. Jakmile jsem si uvědomil, že jsem do něčeho narazil, zastavil jsem. Zůstal jsem u ní. Držel jsem ji. Klouzala ven, vytékala zpod ní nějaká tekutina jako z rozbitýho motoru. Bylo mi z toho na blití. A nenáviděl jsem ji za to, jak vypleskle se tváří, za to, jak je šedá v obličejí, za to, že se pod ní dělá ta louže — ani jsem nevěděl, odkud přesně to vytéká. Začalo pršet. Objevili se tam lidi s dekama — nechápu, kde ty deky vzali. Uslyšel jsem houkačky. Projížděli kolem nás lidi v autech, viděl jsem, jak na nás čumí.“

„O čem to mluví?“ ptám se a uvažuju, jestli jsem mimo já, nebo jestli je totálně vedle George. „Takhle to nebylo, možná to byla nějaká jiná nehoda, ale tahle určitě ne.“

„Georgi,“ říká Jane. „Četla jsem policejní zprávu — bylo to jinak. Vybavilo se ti něco jiného? Možná se ti něco zdálo nebo jsi to viděl v televizi.“

George mlčí.

„Měl někdy v minulosti nějaké příznaky duševní nebo neurologické poruchy?“ ptá se doktor. Všichni vrtíme hlavou. „Jaké máte zaměstnání?“

„Práva,“ říká George. „Studoval jsem práva.“

„Víte co, nechte ho chvíli tady u nás. Uděláme mu pár vyšetření,“ říká doktor. „Pak budeme řešit, co dál.“

Znovu přespávám v domě u George a Jane.

Druhý den dopoledne za ním jedeme a já přemýšlím nahlas. „Je pro něj tohle to pravé? Psychiatrické oddělení?“

„Je to na kraji města,“ říká Jane. „Copak mu může nějaká předměstská psychiatrie ublížit?“

George je v pokoji sám.

„Dobré ráno,“ říká Jane.

„Dobrý? Ani jsem si nevšim.“

„Snídal jsi?“ ptá se Jane, když vidí tác položený před ním.

„Je to žrádlo pro psy,“ říká George. „Vem to domů pro Tesie.“

„Je ti cítit z pusy — čistil sis zuby?“ ptám se.

„Oni to tu nebudou dělat za mě?“ opáčí George. „Já jsem ještě nikdy v blázinci nebyl.“

„To není blázinec,“ říká Jane. „Prostě tě náhodou dali na psychiatrické oddělení.“

„Nemůžu do koupelny,“ říká George. „Nemůžu se na sebe podívat do zrcadla — prostě nemůžu.“ V hlase se mu začíná ozývat hysterie.

„Pomůžu ti s hygienou, jestli chceš,“ říká Jane a otevírá toaletní taštičku, kterou mu nechali.

„Nenuť ji k tomu,“ říkám mu. „Nech toho, nejsi mimino. Přestaň se chovat jako zombie.“

George se rozpláče. Samotného mě můj tón překvapil. Vyjdu z pokoje. Při odchodu zahlédnu, jak Jane pod kohoutkem namáčí žínku.

Večer po práci se za námi Claire zastaví v nemocnici a donese všem jídlo z čínské restaurace. Na to, že Claire pochází z Číny, je překvapivě nevybíravá, pokud jde o kvalitu čínského jídla — říká, že je to stejně všechno na jedno brdo, nekočné variace na totéž téma. Ohříváme si jídlo v mikrovlnce s nápisem PRO POTŘEBU PACIENTŮ — NEVKLÁDEJTE ŽÁDNÉ LÉKY. Ruce si myjeme pěnovou dezinfekcí z nádobky, jaké tu visí na každé stěně. Bojím se cokoli položit, čehokoli se dotknout — najednou mám obavu, abych nepozřel nějaké smrtící bakterie. Kouknu na čínské jídlo a vidím červa, tak ho diskrétně ukážu Claire.

„To není červ, to je zrnko rýže.“

„Je to larva,“ šeptám jí.

„Jsi cvok.“ Vezme vidličku a odsune zrnko rýže pryč.

„Copak rýže má oči?“ ptám se.

„To je pepř,“ říká Claire a setře ze zrnka oči.

„Odkud to jídlo je?“ ptám se.

„Z toho podniku na Třetí avenue, kam jsi tak rád chodil,“ říká ona.

„Z toho, co dal hygienik zavřít?“ ptám se znepokojeně.

„Máš před sebou velkou cestu, vid?“ přerušuje nás Jane.

„Jo, letím na pár dní do Číny,“ říká Claire.

„Na pár dní nikdo do Číny nelítá,“ zavrčí George.

Ale Claire ano.

George odmítá jíst a jenom sebemrškačsky vysrkne ze sáčků horkou hořčici. Nikdo mu v tom nezabrání. Mám sto chutí říct za něj: „Dal bych si ještě,“ ale odpustím si to.

„Kdy odlétáš?“ otočí se Jane ke Claire.

„Zítřka.“

Podám Georgeovi další sáček s hořčicí.

Později, mezi čtyřma očima, se mě Claire zeptá, jestli mají George a Jane doma zbraň. „Jestli ne, tak by si měli nějakou pořídit,“ říká.

„Co to povídáš? Proč by měli mít zbraň? Přesně takhle přijdou lidi o život — koupí si pistoli a někdo je s ní zastřelí.“

„Jenom chci říct, že by mě nepřekvapilo, kdyby Jane jednoho dne přišla domů a tam na ni čekali příbuzní těch lidí, co jim George ublížil. Zničil jim život a oni se budou chtít pomstít. Zůstaň tam, nenechávej ji samotnou. Jane je zranitelná,“ říká Claire. „Zkus si v té situaci představit sám sebe. Kdyby ti přeskočilo, nechtěl bys, aby se o mě a o náš dům někdo postaral?“

„My bydlíme v bytovém domě s recepcí. Kdyby mi hráblo, byla bys v pohodě.“

„To je fakt. Kdyby se ti něco stalo, byla bych úplně v pohodě, ale Jane není já. Někoho k sobě potřebuje. Taky bys měl navštívit toho kluka, co bouračku přežil. Právník ti určitě řekne, abys to nedělal, ale stejně tam zajdi, George a Jane aspoň budou vědět, na čem jsou. Neletím do Asie pro nic za nic,“ říká Claire. „Pořád přemýšlím.“ Poklepe si na spánek. Myslet, myslet, myslet.

A tak druhý den zajdu za tím klukem, spíš z pocitu jakési kolektivní viny než že bych chtěl vyčíslit nemožnou cenu, za kterou by toho chlapce šlo „dát do pořádku“. Zastavuju se v obchodě s dárky, jehož nabídka sestává z pestrobarevných karafiátů, přívěsků s křížky a sladkostí. Vybírám krabici čokoládových bonbonů a bleděmodré karafiáty. Chlapec je ve stejné nemocnici jako George, jen na dětském oddělení o dvě patra výš. Sedí na posteli, jí zmrzlinu a oči má přilepené na televizní obrazovku — dává jí *Spongeboba v kalhotách*. Může mu být tak devět, je zavalitý a nad očima se mu spojuje obočí do tvaru písmene M. Kolem oka má černou modřinu a po jedné straně hlavy vyholené vlasy, takže je mu vidět obnažená rudá čára plná stehů. Podávám dárky ženě, která sedí u jeho postele a sděluje mi, že chlapci

se daří v rámci možností dobře a že u něj pořád někdo je, buď příbuzní, nebo některá ze sester.

„Kolik si toho pamatuje?“ ptám se.

„Všechno,“ říká žena. „Vy jste od pojišťovny?“

Přikývnu — je to totéž jako lež?

„Máš všechno, co potřebuješ?“ ptám se kluka.

Neodpovídá.

„Přijdu zase za pár dní,“ říkám a toužím už být pryč. „Kdyby tě napadlo, co bys chtěl, dej mi vědět.“

Je zvláštní, jak rychle se z něčeho může stát rutina, zaběhlý zvyk. Zůstávám u Jane a vypadá to, jako bychom si hráli na maminku a na tatínka. Večer vynesu odpadky a zamknu. Jane udělá sendvič a ptá se, jestli přijdu nahoru. Chvilí se koukáme na televizi a já si čtu. Čtu všechno, co četl George — jeho noviny, jeho časopisy jako *Media Age*, *Variety*, *Economist* a velký životopis Thomase Jeffersona, který leží na nočním stolku.

Nejdřív se přihodí to nedopatření a pak všechno ostatní. Nestane se to ten večer, co došlo k autonehodě, ani ten večer, co jdeme všichni navštívit George. Stane se to ten další večer, kdy mi Claire řekne, abych nenechával Jane samotnou, ten večer, co Claire odletí do Číny. Claire je na výletě, s Georgem to jde z kopce a právě tehdy se to stane. Stane se to, co se nikdy stát nemělo.

Večerní návštěva v nemocnici skončí fiaskem. Z nejasných důvodů George zavřeli do vypolstrované místnosti a přivázali mu ruce k tělu. Já a Jane se střídavě díváme malým okýnkem dovnitř. George vypadá zbědovaně. Jane žádá, aby ji k němu pustili, sestra se jí to snaží rozmluvit, ale ona na tom trvá. Jde k němu a osloví ho jménem. George k ní zvedne oči, ona mu odhrne vlasy z tváře a pohladí ho po čele. George se na ni vrhne, povalí ji, celou vahou ji zalehne a začne ji kousat, kouše ji do obličeje, do krku, do rukou, místy až do krve.